

News from the DLN

News from the board

Time for the yearly AGM is close. The AGM takes place on Saturday 28.03.09. at the MS premises in Odense.

The invitation and programme will be sent by mail to all DLN members and also included in this present newsletter. Put a mark in your calendar on March 28.th. It is usually very nice to attend the AGM.

On December 16.th DLN sent a project application to the MINI-funding office. The project is a partnership between Rural Selfhelp Development Association (RSDA) and DLN dealing with capacity building and lobby/advocacy. The time-frame is 2 years, and the budget 1.675.000 Danish Kroner - including 20.000 kroner for information work in Denmark. Hopefully our application will be met positively. The answer is supposed to come by the end of March.

Development Peace Education (DPE) and DLN are currently working on a project proposal that we intend to submit for the next MINI-funding dead-line on April 15.th.

We are also in the process of making a DLN pamphlet in an English version to be used in Lesotho.

Nyt fra bestyrelsen

Den årlige generalforsamling står for døren. Den finder sted lørdag den 28. marts i MS' lokaler i Odense. Indkaldelse og program udsendes på mail til alle medlemmer, samt findes herunder i dette nyhedsbrev. Sæt straks kryds i kalenderen ved den 28. marts! Det plejer at være hyggeligt, og i år bliver der sat fokus på Strategi for folkelig forankring.

Den 16. december 2008 afleverede DLN en ansøgning til Projektrådgivningen, som er udarbejdet i samarbejde med Rural Selfhelp Development Association (RSDA). Ansøgningens fokus er kapacitetsopbygning og fortalervirksomhed. Tidsrammen er 2 år med en økonomisk ramme på 1.675.000 kr., hvor der er inkluderet 20.000,- kr. til informationsarbejde i Danmark. Det spændende er så, om der er afslag, eller ansøgningen bliver godtaget. Svaret kommer sidst i marts.

Arbejdet med en ansøgning sammen med Development Peace Education (DPE) fortsætter. Vi sigter efter at aflevere den til næste Mini-fond deadline den 15. april.

En tilrettet folder på dansk er nu klar. Den vil blive omdelt på Generalforsamlingen. Planen er at lave en folder på engelsk. Målgruppen for den er de folk og organisationer, som DLN kommer i kontakt med i Lesotho. De skal kunne læse om, hvad foreningen står for, og hvordan de kommer i kontakt med DLN.

In this issue:

Page 1: *News from the Board/ Nyt fra bestyrelsen*

Page 2: *Annual general meeting 2009 (AGM)/ Indkaldelse til generalforsamling*

Page 3: *En ny bog om bistand og udvikling*

Page 3: *Somewhere over the mountains/ Over alle bjerge*

Page 13: *Palesa Goes Upstream/ Palesa tager mod nord*

Page 15: *What is Denmark Lesotho Network?*

Page 16: *Membership of DLN*

Program for AGM 2009 only in Danish

Dagsorden for DLN Generalforsamling lørdag den 28. marts 2009 kl. 10.00 – 16.00 i MS lokalerne Klingenberg 15 1.tv, Odense C.

Tilmelding **senest den 21. marts** til Helga Højsager, tlf. 25883201, e-mail: helga@halck.dk

Dagsorden:

- a) Valg af dirigent og referent
- b). Beretning fra bestyrelsen
- c). Beretning fra arbejdsgrupper
- d). Aflæggelse af regnskab
- e). Indkomne forslag
- f). Vedtagelse af budget
- g). Valg af bestyrelse og revisorer
- h). Eventuelt

Program for dagen:

- 10.00 – 10.30 Indskrivning og kaffe m. brød
10.30 – 10.40 Valg af ordstyrer og referenter
10.40 – 11.00 Beretning fra bestyrelsen
11.00 – 11.05 Godkendelse af beretningen
11.05 – 11.30 Beretning fra projektgrupperne
RSDA og DPE ansøgninger
11.30 – 11.45 Beretning fra Lumela redaktionen
11.45 – 12.00 Pause
12.00 – 12.30 Fremlæggelse af regnskab
Godkendelse af regnskabet for 2008-2009
Godkendelse af budget
Godkendelse af kontingent for 2010
12.30 – 13.00 Fortælling om rejsen til Lesotho af Preben Eskerod
13.00 – 14.00 Frokost
14.00 – 14.45 Drøftelse af indkomne forslag: Strategi for folkelig forankring,
14.45 – 15.30 Valg
Ekstern revisor
Intern revisor
2 bestyrelsesmedlemmer, Bodil og Helga genopstiller
2 suppleanter
15.30 – 15.45 evt.
15.45 – 16.00 Afslutning og kaffe med kage

The following article is about books written only in Danish.

En ny bog om bistand og udvikling

Af: *Bodil Mathiasen*

”De gode menneskers land” er skrevet af forfatter og journalist Peter Tygesen og handler om Danidas langvarige engagement i Mozambique. Det er en meget læseværdig bog, der hos mig satte mange tanker i gang om spørgsmål, som vi ofte har stillet os selv som udviklingsarbejdere. Nytter det? Har arbejdet og projekterne den ønskede effekt?

Bogen koncentrerer sig især om hjælpen til landbruget, og forfatteren forsøger gennem seks konkrete livshistorier at give læseren en menneskelig målestok at vurdere hjælpen ud fra.

Peter Tygesen har også skrevet ”Congo – formoder jeg”, der var ”et MUST” at læse for udviklingsarbejdere, da jeg var på TCDC i 2003.

Selvom ingen af bøgerne handler om Lesotho, så er der mange problemstillinger, der er værd at tænke over, når man interesserer sig for udvikling, partnerskaber og bistand.

Somewhere over the Mountains

By *Jens Mathiasen*

When I visited Lesotho many years ago I decided that one day I would like to explore this mountainous country on the back of one of the famous Basotho Ponies. Fortunately I met a young Sesotho Seamus McCarthy a few years ago at a wedding party, and I realized that he was the man who could help me to make my dream come true. His company “Adventure Lesotho” organized our tour and the pony trekking with great success.

If you want to go pony-trekking in the mountains it needs some preparation. – We had to carry all our provisions since the route was going through a very waste area, and many times our luggage was on the kitchen-scale to match the weight limit 12, 5 kg/person. – Our group consisted of Karen 15 years, Arne 16 years, Trine 30 years, Lykke 52 years and me Jens 52 years, including our guides Phakane and Thabo. – Six of us were experienced horsemen, but after 6 days we realized that this

Over alle bjerge

Af: *Jens Mathiasen*

Lesotho er om noget et hesteland, og ideen om at opleve landet til hest opstod for flere år siden, da jeg lærte Seamus McCarthy fra Adventure, Lesotho, vores lokale rejsearrangør, at kende. – Det krævede en del forberedelser og planlægning for at være klar til turen, og mange gange har forskellige ting været på køkkenvægten for at være sikker på, at vi kunne holde os under de 12,5 kg pr. person, som vi kunne medbringe på rideturen. -

Vi skulle kunne klare os selv i 5 dage, da

doesn't really matter. You have to trust your horse, be concentrated and be willing to live in a different way.

After one night in the capital Maseru we drove to the fantastic mountain lodge Malealea a starting point for trekking in the beautiful mountains of Lesotho. – The next morning we met our chief guide Phakane, and with his help we managed to put our luggage on the two packhorses. The only thing to carry on our own horse was two small saddlebags containing rations for one days journey.

Finally we were introduced to our horses on which we were depending for the following 5 days, and their appearances were really deceptive. The horse of my son was looking like a jade. We had read about the Basotho Pony, but in our wildest imagination, we had never thought that this well trained small horse had such a remarkable power of endurance, fearlessness and surefootedness. Everybody was looking at us. – Our equipment might have seemed a little bit strange and European: riding helmet, riding boots and riding trousers, but the following 5 days proved that it was well chosen.

We got on our horses and started out, but after only 25 meters our chief guide told us that we had a problem. – One of the horses was limp. It did not take more than 10 minutes to find a new horse, and our trekking continued at a slow pace crossing a hilly landscape. I had crossed the same landscape 10 years ago accompanied by my son, at that time only 5 years. We were in a group of totally inexperienced riders, who had to be lead by a

turen gik gennem et meget øde område. Vores gruppe bestod af Karen 13 år, Arne 15, Lykke 52, Trine 30 og mig selv Jens 56 og to guider Phakane og Thabo.

Seks af os var rutinerede ryttere, men vi fandt ud af, at det egentlig ikke er det, det kommer an på. Man skal stole på sin hest og være koncentreret, og man skal være parat til at leve på en anderledes måde.

Efter at have taget afsked med de øvrige deltagere kørte vi op til Malealea, en fantastisk mountain lodge nogle timers kørsel fra hovedstaden Maseru. Stedet er udgangspunkt for ride – og vandreture. Her skulle vi møde vores guide Phakane og starte den næste dag. Tidligt om morgenen lykkedes det os endelig at få pakket vores store bagage sammen. Vi havde egentlig ikke været klar over, at der var to pakheste til at transportere vores ting, så det var rart, da vores to guider kom og sørgede for at alle vores ting blev læsset på de to pakheste. – Det eneste, vi selv skulle have med på vores egen hest, var to små saddeltasker med det, vi skulle bruge under dagens ridt.

Vi blev præsenteret for hestene, som bestemt ikke så ud af noget særligt. – Hesten som Arne, vores søn, red på, ville man nok her i Danmark have betegnet som en mager krikke. Men som et gammelt ordsprog siger, så skal man ikke skue hunden på hårene Vi havde nok læst om Basotho Ponyen, men vi havde ikke i vores vildeste fantasi forestillet os, hvad denne lille undseelige hest var i stand til. Da vi kom spankulerende i alt vores udstyr, ridehjelme, ridebukser og ridestøvler, følte vi os på en eller anden måde kiksede, men det kom til at vise sig, at vores udstyr var det helt rigtige. Efter at have siddet op og have taget de obligatoriske fotos, drog vi af sted, men allerede efter 25 m stoppede føreren og sagde: ”We have a problem”. Den ene af

guide. This time the scene had changed, and we knew another experience was awaiting us during the next 5 days.

Slowly we were approaching the big canyon of Makhalleng river, and deep down in the bottom of the valley we saw the bridge and the ford which we had to cross. The track leading to the bottom was very steep and stony. – “Just let the horse find his own way, and don’t be scared” the guide told us. If it had been a Danish horse, he would have fallen and broken all four legs within 10 minutes, but the small tough horses found their way down, and you could really feel your horse consider every step it took. – The sensation of being one body and mind, you and your horse – was really exiting, and all of us realized that a fantastic experience was waiting for us. The descent was better than expected, and very quickly you find out how to use your seat and your stirrups in order to help your horse. When the horse is going down it never lifts the back hoof completely, maybe it does not like contact with the ground. – The narrow path was used as means of transport, and we met people with horses, sheep and goats and donkeys loaded with goods.

This year’s spring it had not really been raining so the river was very shallow. A narrow bridge was crossing several meters above the water, but we waded across. It is difficult to imagine the enormous amounts of water from the surrounding mountains filling up the river

hestene er ikke i orden, så vi er nødt til at tage en anden. Lynhurtigt blev der sadlet om, og så gik det videre i et sindigt tempo hen over et bakket landskab, hvor jeg for 10 år siden have redet med min søn, som dengang var 5 år.

Det var sammen med en gruppe absolut uerfarne ryttere, som blev trukket hele vejen, så det var ikke så spændende. Denne gang var det noget helt andet, der ventede os de næste 5 dage. - Stille og roligt nærmede vi os en stor kløft, hvor vi oplevede den første nedstigning på hesteryg. Langt nede i bunden af kløften kunne vi se broen og vadestedet, som vi skulle over. Stien var uhyggelig stejl og stenet og snoede sig nedad mod floden.

”Just let the horse find his own way, and don’t be scared” og nedad gik det, stille og roligt. Havde det været en dansk hest, ville den være faldet og havde brækket alle fire ben, inden der var gået 10 minutter, men de små seje heste gik roligt ned, og man kunne straks mærke, at den lille hest tænkte sig godt om for hvert skridt, den tog. Fornemmelsen af at være et med hestens krop og ben, fornemmelsen af at være på vej ud i noget fantastisk, fornemmelsen af at være et med hestens tanker, gav en euforisk følelse af opstemthed, og vi blev klar over, at det var en oplevelse ud over det sædvanlige, der ventede os.

Nedstigningen gik over al forventning, og

during rainy season. We were told that once a bridge built 12 meters above water level was swept away by the river.

Riding up on the other side was a bit like the descent, and once again the small horses proved their abilities. They were actually climbing up the steep and narrow path, sometimes crossing shiny rock, but even this kind of passage did not cause any problems. One back hoof might slip, but rapidly the horse gained foothold and continued. If your horse has to do a difficult passage you feel he is growing several inches, comparable to the well known hydraulic suspension system on a French Citroen car. – When your horse is walking, you observe that he is actually considering his steps. He is very careful where to put his front hoofs knowing that if the back hoofs are placed on the same spot nothing can go wrong.

It is not always that your horse chooses the same way as the one in front of him. It stops, considers and maybe it takes another way in order to pass some big rocks.

It is a fantastic comfortable way to be transported in these rugged mountains. If we had to make the same distance on our own feet, it would have taken very long time including several rests, but right now our movements were really cooperating with our horses – in a common project.

man lærer hurtigt at bruge sædet og stignøjlerne til at hjælpe hesten. Når hesten går ned, løfter den aldrig baghoven helt, måske for hele tiden at have kontakt med jorden. Den smalle sti blev brugt som transportvej, og vi passerede folk med heste og æsler med oppakning medbringende geder og får.

I år var regnen udeblevet i deres forår, og der var ikke meget vand i floden. En smal bro i adskillige meters højde over vandspejlet gik over floden, men vi vadede over. Det kan være svært at forestille sig hvilke enorme vandmasser fra de omkringliggende bjerge, der løber gennem i regntiden. Vi fik at vide, at man engang havde bygget en bro 12 meter over vandspejlet, og alligevel blev den skyllet bort af floden.

Opstigningen på den anden side mindede om nedstigningen, og endnu engang beviste de små heste hvor seje, de var. De nærmest klatrede op. En gang imellem gik stien, hvis man da ellers kan kalde den det, hen over blank klippe, som skrånede foruroligende -. Heller ikke det voldte problemer. En baghov kunne skride, men lynhurtigt fik hesten igen fodfæste og gik stille og roligt videre. Når hesten skal forcere en vanskelig passage, er det ligesom den pludselig vokser med flere centimeter. Man kan evt. sammenligne det med en Citroen, der hæver sig på sit helt specielle affjedringssystem. – Man mærker også helt tydeligt, at hesten tænker over, hvor den går. Den ser hele tiden, hvor den sætter forhovene og ved så, at når den sætter

Up on the plain we continued on a very small road and by noon we stopped for lunch. In our equipment we had chosen to bring a small primus stove burning on spirit and within 15 minutes everybody was eating beef stew or Thai chicken prepared from our dehydrated military rations using only boiling water. Our guides had shown some scepticism to the primus stove, but now they could see how simple and functional it was.

All the horses were let loose except one of the pack horses who were tied up to a plug, and they were trying to find a bit of dry grass. We continued passing some unspoilt traditional villages and everywhere we felt a cheerful hospitality from the inhabitants.

In the early afternoon we left the small road, crossed a river and started the ascent in direction of the village, where we were supposed to sleep. The village consisted of 6 traditional Basotho huts situated on a steep mountain side with a fantastic view on the valley.

Our hut was almost like the rest, maybe in a little better condition, two gas stoves, one box with pots and pans, cutlery and 6 mattresses.

baghovene det samme sted, kan det ikke gå helt galt. – Det er ikke altid ens hest vælger den samme vej rundt om nogle klippeblokke, som den hest der går foran. – Den standser - tænker – og tager så sin egen vej. – Det er en fantastisk behagelig måde, at lade sig transportere på. Hvis vi skulle have lavet sådan opstigning til fods, ville det have krævet adskillige hvil. Her gik det bare opad i fin stil, og ens bevægelser med kroppen smeltede mere og mere sammen med hestens. – Et fælles projekt.

Oppe på sletten stødte vi på en lille grusvej, som vi fortsatte ad. – Vi holdt middagspause i stegende hede og bagende sol. Trankiaen (en lille spritprimus) kom frem, og i løbet af et kvarter spiste vi Spaghetti Bolognese, Thai Chicken o.s.v. Guiderne havde været lidt skeptiske over for Trankiaen, men nu kunne de se, at den fungerede. Hestene fik bare lov til at gå og græsse den smule tørt græs, som fandtes. Kun en af pakhestene blev bundet til en pløk. -

Vi red videre og kom igennem nogle små landsbyer, for til sidst at forlade vejen krydse en lille flod og begynde endnu en opstigning mod den landsby, hvor vi skulle sove om natten. Landsbyen var en fem seks traditionelle Basotho hytter beliggende på en stejl skrænt med en fantastisk udsigt ned over et flodleje. – Vores hytte så ud som de andre, måske en anelse mere tjekket. Lerstampet gulv. En kasse med gryder, bestik og tallerkner og 6 madrasser. – Simpelt, men tilstrækkeligt. Vi sadlede af,

We unsaddled our horses and the guides brought them down the main town side in order to find a place with a little bit of grass- During our 5 day trekking the horses didn't get anything except what they could find during the night.

Our guide had hired a young herd boy to lead us to a waterfall 2 hours walk from the village for the modest price of 20 Maloti. Dressed in the classic pattern Basotho blanket and rubber boots he took the direct way following the narrow mountain path, where not even the horses would have been able to walk. After only one day on horse back it is like you trust your horse more than you trust yourself. The walk was harder and longer than we had expected, but it was worth it. The waterfall in the end of the small canyon was quite big and we enjoyed a swim in a crystal clear pool.

This place would have been a fantastic spot for a camp. There were lots of firewood and beautiful surroundings. We didn't get back to the village until after sunset – very tired and hungry.

The immense emptiness and the colour of the evening sky were fantastic. It would be full moon in a couple of days and when the moon came up behind the mountains the light became stronger and stronger. The whole village was illuminated in a strange twilight and from the mountain side we could see small

og guiderne tog hestene med ned af skråningen for at lede efter et sted, hvor de kunne finde græs. – I de 5 dage turen varede, holdt hestene sig selv med kost med den smule tørt græs de kunne finde.

Vores guide havde hyret en lokal hyrdedreng til at føre os op til et vandfald, som lå 2 timers vandring fra landsbyen. Han skulle have 30 Maloti, cirka en tyver, så det var helt i orden. Man må sige, at han tog den lige vej. Iført det klassiske Basothotæppe, elefanthue og grønne gummistøvler gik han målrettet den ad små stier og op af stejle skråninger, hvor hestene ikke kunne have gået. Selv efter blot en enkelt dag til hest, er det som om, man stoler mere på hesten end sig selv. – Turen var noget længere og hårdere, end vi havde regnet med, men det var umagen værd. En meget smuk kløft med blankslidte klipper, og et temmelig stort vandfald og en lille pool, hvor vi badede. – Det var sådan et sted, hvor man sagtens kunne have slået lejr i flere dage. Rent vand, tørt træ nok til at have et lille bål, og med nogle omgivelser, der var noget af det smukkeste, man kunne forestille sig. Vi kom først tilbage til landsbyen efter mørkets frembrud og var meget trætte. – Vi skulle hurtigt have lavet mad. Op i posen med vandet – rør rundt – vent cirka 5 minutter til vandet koger, så er den klar.

- Aftenen blev fantastisk. Det var så heldigt,

fires and hear the clapping of copper cow bells.

When you are in the mountains the sunrise is spectacular when the sun suddenly appears behind a mountain – waking up to such a beautiful view was a fantastic experience. Before we had started our trekking many people had told us that on the first morning we would be aching all over and it would get worse during the next days. But fortunately none of us felt any pain. We saddled our horses and continued through a waste mountain area. When you cross a mountain pass even in the most remote areas you always meet Basotho on their way somewhere carrying goods or transporting their animals. Everybody was greeting us and asked our guides who we were and where we were heading.

When you ride in a column and have to communicate with somebody a few horses ahead or behind, it is sometimes difficult to hear your friend. When our guides communicated it was obvious that it was not any problem to understand each other even at long distances. They did not shout but there must be something in the Sesotho language which makes it easy to communicate even at long distances. We experienced the same thing in the villages where we slept. The conversation was intense across the valleys and over the hills, and it was like every sentence finished with a long “Eeeh”. Maybe in order to confirm, that you have understood the message. When you are in a group in the

at det ville blive fuldmåne dagen efter, og da månen stod op over bjergene, kom der et lys, som blev kraftigere og kraftigere, for til sidst at lyse hele dalen op i et mærkeligt tusmørke. Hvis vi sad foran bålet, blev vores syn påvirket så meget af flammerne, at man ikke var i stand til at se ned i dalen, som var oplyst af det kraftige måneskin.

Solopgangen er lige så fantastisk som solnedgangen. Der er også et besynderligt lys, inden solen pludselig kommer til syne over et bjerg. Inden vi tog af sted på rideturen, var der mange som sagde, at vi ville være radbrækkede den første morgen, og at det ville blive værre og værre. Men der var faktisk ikke nogen af os, som var mærkede efter gårdsdagens ridt. Hestene blev sadlet op, og vi red gennem et øde område med kraftige stigninger og over nogle høje pas. Det er sådan, at ved passene er der som regel en vis trafik af Basothoer, der er på vej fra det ene sted til det andet. Enten med deres dyr eller med en eller anden form for varer, og selv ude i det allermest øde, mødte vi mennesker, der altid snakkede meget med vores guider.

Når man rider i en kolonne og en gang imellem skal sige noget til den, der rider et par heste foran, er det ikke altid, man kan høre, hvad den anden siger. – Når vores guider kommunikerede, fik man fornemmelsen af, det overhovedet ikke var besværligt for dem at forstå hinanden, selv over lange afstande. – Det var ikke fordi de talte højt, men der må være noget med Sesotho, som gør det velegnet til at kommunikere over store afstande. – Vi oplevede det også i de landsbyer, hvor vi overnattede. Samtalerne gik henover

wilderness for several days common expressions develop and they are used very often, because everybody will know immediately what is meant. Mostly concerning, practical matters.

When you travel on horseback in a remote spectacular landscape it can be compared to a longer voyage on the ocean in a small boat, but it is not as monotonous as the sea. You are able to get off your horse, take a rest or walk for a while beside your horse, while being on a boat you cannot leave the vessel when you feel like.

But anyway in some kind of way the landscape is monotonous like the ocean. Sometimes when we were crossing a mountain pass we agreed to close our eyes and not open them until we could see what was on the other side. Like the ocean is water, this was just mountains, mountains and mountains.

The following two nights we slept in small villages in the traditional Lesotho hut all equipped with kitchen stove, pots and pans and mattresses for sleeping. Everything was getting into a routine and we all agreed that we could have continued for days. When you wake up at night in the villages there are lots of sounds. Dogs barking the clapping from copper cow bells and pigs searching for food around the hut.

In one of the villages, we climbed down the

kløfterne og bakkerne, og det var som om, at hver eneste sætning ender med et langt Eeh. Måske er det for at bekræfte, at man har hørt, hvad der blev sagt.

- Når man befinder sig i en gruppe i flere dage på et isoleret sted, opstår der hurtigt nogle fællesudtryk, som man benytter meget, fordi alle straks er klar over, hvad der menes. Det er faktisk ikke så forfærdelig meget, at der bliver talt. Mest om rent praktiske ting. – Det kan sammenlignes med at befinde sig i en lille båd på en længere rejse, men det at ride på en hest gennem et fantastisk bjerglandskab er ikke nær så ensformigt som havet. Du kan stå af din hest og holde et hvil, eller gå dig en tur ved siden af hesten, men på skibet er der ikke noget med at stå af, når du selv har lyst. – På en eller anden måde er landskabet også ensformigt som oceanet. Når vi sommetider skulle ride over et pas, aftalte vi at ride med lukkede øjne det sidste stykke vej og først åbne dem, når vi kunne se hvad, der var på den anden side. Ligesom havet er vand, var det bare bjerge og bjerge og bjerge. -

De efterfølgende to nætter sov vi i små landsbyer i de traditionelle Basothohytter. Alle steder var der gasblus, en kiste med køkkengrej og madrasser til at sove på. Det hele var ligesom ved at komme ind i en rutine, og vi var alle enige om, at vi godt kunne have fortsat på den måde i mange dage. – Når man vågner om natten, er der

mountain side to see another beautiful waterfall falling down in a very deep canyon. On the mountain side we passed one of the huts where the herd boy lives. It was situated on a small edge with a fantastic view to the waterfall. We only dared to lie flat on our stomach to watch the waterfall. Impressive, and scaring at the same time.

On our fourth day after having crossed a very high mountain pass, we reached an area with a few houses and finally we were riding along a small dirt track. The houses were bigger and it was no longer traditional mud-built or stone-built huts but houses constructed of cement blocs with a tin roof. Some of the houses were actually quite elegant, a simple functional style, and all of them with fantastic view on the beautiful landscape. For the first time in 3 days we passed a little shop and bought soft drinks, beer, biscuits and some chocolate. Nice. The house where we should sleep for the last night was a modern house with tinned roof. It was part of some kind of home for orphan children. In the beginning the children were a bit shy, but very soon Karen and Trine became central figures, and we spent the whole afternoon outside the house together with the children having great fun. In this house there was no gas stove so once again we profited from our primus stove. This night all of us slept in the small house. So there was not much space. Next day we were invited to visit the school and were kindly received by the headmaster and the teachers and the pupils.

altid en masse lyde. Klokker fra dyrene, grise, der går rundt om hytten og roder og hunde, der gør. I en af landsbyerne var der endnu et vandfald, som lå nede i en uhyggelig dyb kløft. Vi kravlede ned på et sted, hvor man kunne se hele vandfaldet. På vejen ned kom vi forbi en af de hytter, som hyrdedrengene holder til i. Den lå på en lillebitte afsats med en fantastisk udsigt ned i kløften. Vi turde kun ligge på maven og kigge ned i kløften, for at se vandfaldet. – Storslået og skræmmende på samme tid.

På 4. dagen nåede vi, efter at have redet over et højt pas, til et område, hvor der begyndte at være nogle spredte huse, og til sidst kom vi til et lille hjulspor hvor man kunne se, at der havde kørt biler. Husene blev større og større, og det var ikke længere de traditionelle huse bygget af enten sten eller lerklinede, men huse med bliktag, der var bygget af cementblokke. Men nogle af husene var faktisk meget smukke i deres enkelthed. Sådant lidt funkisagtige. De havde i hvert fald en beliggenhed med en fantastisk udsigt. Vi red forbi en forretning. Det var den anden, vi mødte på turen, og vi handlede colaer og øl og cigaretter, lidt kiks og chokolade. – Huset, som vi skulle sove i, var et moderne hus med bliktag. Vi havde på fornemmelsen, at det var en slags børnehjem for forældreløse børn. Børnene skulle så sove i huset ved siden af. De var lidt sky til at begynde med, men Karen og Trine blev snart midtpunktet, og vi sad uden for vores hus resten af eftermiddagen og hyggede os. – Her var der ikke noget gasblus, så vi fik brug for trankiaen til madlavningen. Denne nat sov vi alle sammen inde i det lille hus, så der var ikke meget plads.

Næste dag var vi blevet inviteret hen på skolen. Vi blev meget venligt modtaget af skoleinspektøren og nogle af lærerne. Der noget meget livsbekræftende og overbevisende ved at møde en skole ude i så

It is optimistic and convincing to find a school in such a remote area. If the way to a better society goes through education Lesotho is on the right way.

We exchanged addresses with the teachers and they asked us if we could possibly send them a small skeleton for anatomy and some small scales for physics. We are working on it.

The last day's ride was not more than 4 hours crossing a big plane in the direction of the mountain trading post Semonkong where we should meet the rest of our group who had been travelling around in Lesotho. The town is situated on a plateau. A small river drops into a deep gorge and runs into the Maletsungave waterfall, the highest in Southern Africa – 204 m. After the waterfall the river continues in a very big canyon.

We made our last stop and enjoyed the magnificent scenery before riding the last kilometres to the town.

Semonkong Lodge is a charming old trading post in beautiful sandstone buildings with thatched roof. It was sad to get off the horses for the very last time, and we were left with an empty feeling when our friendly and reliable guides brought our horses to a place for the night. The next day all of them would start the tour back to our starting point Malealea. Like

øde distrikt. Hvis vejen til et bedre samfund går gennem uddannelse, så har de fat i noget af det rigtige i Lesotho.

Vi udvekslede adresser og blev spurgt, om vi måske kunne sende dem et lille skelet til anatomi og en vægt til fysikundervisningen. Vi arbejder på det.

Den sidste dags ridt var ikke på mere end fire timer og gik henover en stor slette mod bjergbyen Semonkong, hvor vi skulle mødes med gruppen, der havde været på tur rundt i Lesotho. Byen ligger på en højslette ved en lille flod, som bliver til Maletsunyane vandfaldet, det højeste i det sydlige Afrika, 204m. Efter vandfaldet løber floden videre i en flere kilometer bred kløft med meget stejle sider. – Vi red ned på et sted, hvor var en smuk udsigt over mod vandfaldet, og holdt et sidste hvil, inden vi red de sidste kilometer til byen. – Semonkong Logde er et charmerende sted, med smukke huse bygget af natursten og med stråtag. – Det var vemodigt at stige af hesten for sidste gang, og vi sad tilbage med en tom fornemmelse, da vores fantastiske guider trak hestene op til et sted, hvor de kunne være om natten, inden de skulle rides tilbage til vores udgangspunkt Malealea. – Som enhver rigtig cowboy, der kommer til byen, er det første man tænker på: Et bad. Vi havde bare ikke noget rent tøj. De andre var endnu ikke ankommet, så vi måtte op til byen for at købe noget. Semonkong er virkelig en rigtig Western by, nogle støvede gader med

any real cowboy coming to town the first thing to think about is a nice shower. But unfortunately we didn't have our clean clothes. Our group had not yet arrived. So we had to go to town to buy some new clothes. Semonkong is like a town in the Wild West. Tinned roof shacks and dusty roads, a few Chinese merchants and administration buildings and of course a small Pep-store supermarket, providing us with some clean clothes. On our way back to the lodge we had a nice and simple meal at the only restaurant in town. We were watching town life. Horsemen passing by at full speed, bringing one or several horses along.

Suddenly we saw two busses arriving with the rest of the group and it was nice to meet again with our friends. Our tour in the mountain had been a great success.

When you are going on such a long ride you realise that our two feet are not the best way to be transported. In a country like Lesotho the famous Basotho Pony is still only means of transport to a great deal of the population living in the mountains. We are very grateful that we experienced this beautiful country in such a fantastic way. We thank our friend Seamus Mc McCarthy from Adventure Lesotho, but most of all we thank our well-trained and sure-footed horses who brought us all the way over the mountains without any accidents.

Palesa Goes Upstream

Former MS Administrator and Acting Director Palesa Mohasoa to the UK in remarkable career move

blikskure og et par enkelte kinesiske isenkram- og materialehandlere, nogle enkelte administrationsbygninger og et lille supermarked, hvor vi købte noget rent tøj. På vejen tilbage til logden, der lå et par kilometer fra byen, fandt vi endelig en lille restaurant, hvor vi spiste og kiggede ud på bylivet. Ryttere kommer farende af sted med håndheste eller helt løse heste. Nogle af hestene er godt gejet op, og rytterne viste - stil. Fantastisk syn.

Pludselig kom to busser, og vi blev klar over, at det måtte være resten af gruppen. Der var stor gensynsglæde. Alt var gået som det skulle.

Når man tager på så lang en ridetur, finder man hurtigt ud af, at vores to fødder ikke er det optimale transportmiddel. I et land som Lesotho danner hesten virkelig stadigvæk grundlaget for en del af befolkningens liv og eksistens, og vi er meget taknemmelige for, at vi oplevede det smukke land på denne fantastiske måde. Den største tak går til hestene, som transporterede os over bjergene uden et eneste uheld.

Karen og Arne Bangsgaard Mathiasen - Lykke Bangsgaard - Trine Worup - Jens Mathiasen. November 2008.

Palesa tager mod nord

Tidligere administrator og administrerende direktør i MS Southern Africa Subregion, Palesa Mohasoa, til Storbritannien i bemærkelsesværdigt karriereskift.

By Peter Rathmann

Palesa Mohasoa used to put out fires at the MS office in Maseru. I remember being on the verge of a physical fight with then Director Claus Loschenkohl (the argument was about money that I didn't want to pay and which Claus didn't want the office to pay either), when Palesa intervened with the result that Claus and I are still friends. She joined MS Subregion in 1996 and ruled the office in her quiet, but self-confident manner until the final closing in 2004. When Claus left, Palesa succeeded him as Director and lead the phase out strategy, including the not-easy tasks to say goodbye to partners, ensuring the office staff's development to take up new challenges in life and handing over the office to the government in Lesotho. She sold the last MS vehicle from her house in Ladybrand in August 2004.

By December that same year Palesa herself left Lesotho for a job as Head of Finance with African Medical Research Foundation, a health issues focused NGO in Pretoria, South Africa. After completing her two year contract, she decided to move on and landed a job with Oxfam GB, still in Pretoria. She became Oxfam's Regional Finance Coordinator, leading finance functions in the region - Angola, Malawi, Mozambique, Zambia, Zimbabwe and South Africa.

Things went well at the Oxfam office. So well

Af Peter Rathmann

Palesa Mohasoa plejede at gyde olie på rørte vande på MS-kontoret i Maseru. Jeg husker engang, hvor jeg var lige ved at komme til at slås fysisk med daværende direktør Claus Loschenkohl (striden handlede om penge, som jeg ikke ønskede at betale, og som Claus heller ikke mente, MS skulle betale), da Palesa gik imellem med det resultat, at Claus og jeg stadig er venner.

Hun startede på MS i 1996 og ledte kontoret på sin stille men bestemte måde indtil den endelige lukning i 2004. Da Claus rejste hjem, efterfulgte Palesa ham som direktør i den svære tid, hvor der skulle siges farvel til partnere og sørges for, at kontorets stab kunne komme videre, ligesom hun skulle overdrage kontoret til regeringen i Lesotho. Hun solgte den sidste MS-bil fra sit hjem i Ladybrand i august 2004.

I december det år forlod Palesa Lesotho for at tage til Pretoria i Sydafrika, hvor hun fik job som økonomisk direktør for African Medical Research Foundation, en sundhedsfokuseret NGO. Da hun havde fuldført sin 2-årige kontrakt, besluttede hun at skifte job og kom til Oxfarm GB, stadig i Pretoria. Hun blev Oxfarms regionale økonomi Koordinator. Hun havde den ledende funktion indenfor økonomi i regionen, som består af Angola, Malawi, Mozambique, Zambia, Zimbabwe og Sydafrika.

Det gik godt på Oxfarms kontor. Så godt, at hun blev forfremmet til et job som Finance Controller i Oxford i Storbritanien. Hun starter på sit nye job her i marts. Hundredvis af såkaldte udviklingsarbejdere har i årevis rejst fra nord mod syd. Palesa er et fint eksempel på en Mosotho, som rejser den anden vej – nordpå.

Det var ikke en nem beslutning for hende at forlade Afrika. Hun forlader sin datter,

indeed that Palesa's employers offered her the job as Finance Controller in the head office in Oxford, UK. She will take up the new position this month of March. While hundreds of so-called development workers have travelled from North to South, Palesa is a fine example of a Mosotho going the other way - upstream.

It was not an easy decision for her to "phase out" of Africa, though. She leaves behind her daughter, Mpinane Senkhane, who has just started studying at the University in Cape Town. By August she is expecting her son, Senkhane Senkhane, to come and live with her in Oxford.

"It is a big move. But I thought to myself that I will never know until I try. So, it is my response to the universe and hopefully this will attract more interesting things to come into my life", Palesa says.

I remember also when my Hilux was stolen in the middle of a night in Clarens, some 3 hours drive from Maseru. It was Palesa who responded to my very early call on a Sunday morning and drove all the way and back to bring me home.

Mpinane Senkhane, som lige er startet på universitetet i Cape Town. Til august forventer hun, at hendes søn, Senkhane Senkhane kommer og bor hos hende i Oxford.

"Det er et stort skridt at tage, men jeg tænkte, at det kan komme an på en prøve. Så det er mit bidrag til universet, og forhåbentligt vil dette medføre meget spændende nyt i mit liv", siger Palesa.

Jeg husker også da min Hilux blev stjålet i Clarens i Sydafrika, der ligger omkring 3 timers kørsel fra Maseru. Det var Palesa, der tog telefonen, da jeg meget tidligt søndag morgen ringede. Det var hende, der kørte hele vejen derop og hentede mig hjem.

What is Denmark Lesotho Network?

The NGO Denmark Lesotho Network (DLN) was founded in 2002 by former Danish development workers in Lesotho and other good friends of the tiny mountain kingdom in Southern Africa. DLN aims at supporting NGO's in Lesotho in their work to develop civil society. DLN uses its network of people and organisations in Lesotho to pinpoint beneficiaries of DLN's support – and to keep an eye on that funding is used according to agreements made. DLN wishes to enhance knowledge of the living conditions in Lesotho and to seek funding from foundations, business enterprises and organisations for actual projects in Lesotho.

Membership of DLN

Anyone, who can support the aims of DLN, can achieve a membership. Members contribute to support initiatives in Lesotho that develop and better living conditions in the country. Members will receive an electronic newsletter four times a year and be invited to DLN's annual general assembly. The cost of a membership is 100 Danish kroner yearly. For membership contact cashier Karen Steffensen, tel.: +45 97578252, e-mail:

karen.steffensen@mail.dk

DLN's address is: Denmark Lesotho Network, C/O Helga Højsager, Asylgade 16, DK-5000 Odense C, Denmark

Homepage: www.lumela.dk

Responsible Editor: Helga
Halck Højsager
Edited by: Anne Andersen,
Peter Rathmann

(submission of articles to
anne.andersen@voldbys.net)

KHOTSO – PULA – NALA

